

'Tis in Thy love Demesne, by Tahirih

Translation by Joshua Hall

'Tis in Thy love's demesne that I remain,
Though seeing grace from none I must withstand.
To gaze on exiled me I pray Thou deign,
For in this land, with Thee is all command.

O Idol, what thing have I done to blame
That Thou, though I love Thee throughout all time,
Condemn me unto exile for the same,
Ordain my death and judge me for the crime?

All patience gone, alone canst Thou console.
How long shall I bear separation's weight?
I am a reed whose every piercèd hole
A tale of yearning for Thee doth relate.

To grasp His being the greatest minds must fail,
And die if Him they try to comprehend.
To Thy perfection what height can one scale?
Save unto Thee there is no path or end.

If Zephyrus should blow and pass Thee by,
He would convey to Thee their grievous woe,
The sallow faces, torrents of the eye:
Why not bestow some grace, some kindness show?

If Thou came by my bed and wert so nigh,
Just of sudden from some grace one morn,
In skies of union with Thee I would fly,
And with two wings and one would I be borne.

When from this place Thou dost deliver me
And lift me to the Placeless realm withal,
Then free of self and world will I then be,
For Thou art life and spirit unto all.

به دیارِ عشقِ تو مانده ام، ز کسی ندیده عنایتی؛

به غریبیم نظری فکن که تو پادشاهِ ولایتی.

گنهی بود مگر، ای صنم، که ز سرِ عشقِ تو دم به دم

و هجرتنی و قتلتنی و اخذتنی به جنایتی؟

شده بوی طاقت و صبر طی؛ بکشم فراقِ تو تا به کی؟

همه بندبندِ مرا چو نی بُود از غمِ تو حکایتی.

عجز العقول لدرکه؛ هلک النفوس بوهمه.

به کمالِ تو که بردِ رهی؟ نبُود به جز تو نهایتی.

چو صبا به برت گذر آورد، ز بلاکشان خبر آورد،

رُخِ زرد و چشمِ تر آورد؛ چه شود کنی تو عنایتی؟

قدمی نهی تو به بسترم، سحری به ناگهی از کرم؛

به هوای قرب تو بر پرّم به دو بال و هم به جناحتی.

برهانیم چو از این مکان، بکشانیم سوی لامکان،

گذرم ز جان و جهانیان که تو جان و جانده خلقتی.